

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Μτθ. κβ΄ 2-14)
2 Σεπτεμβρίου 2018

Ἡ χθεσινὴ ἔναρξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσφέρεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὡς «καιρὸς εὐπρόσδεκτος», γιὰ νὰ στοχεύσουμε καὶ νὰ ἐπιδιώξουμε τὴ σωτηρία μας. Αὐτὸ τὸ γεγονός τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας συνδέεται μὲ τὴν παραβολικὴ εἰκόνα τῶν βασιλικῶν γάμων τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς καὶ ἔχει σχέση καὶ μὲ τὸν Τίμιον Σταυρὸ, τοῦ ὁποῖου τὴν παγκόσμια ὑψωση θὰ ἐορτάσουμε σὲ λίγες μέρες.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀκούσαμε τὸν Κύριο νὰ τονίζει ὅτι στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἅπαντες προσκεκλημένοι. Παρόλα αὐτὰ πολλοὶ εἶναι ἀπρόθυμοι. Ἀνταποκρίνονται μόνο ὅσοι τηροῦν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγαποῦν τὸν συνάνθρωπό τους. Καὶ αὐτὸ γίνεται μέσα ἀπὸ κόπο καὶ ἀποφασιστικότητα.

Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μας μπορεῖ νὰ εἶναι στενὸς ἢ εὐρύχωρος. Τραχὺς ἢ ἄνετος. Γεμάτος δυσκολίες ἢ ἀπολαύσεις. Ἡ ἐπιλογή εἶναι ἀποκλειστικὰ δική μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ἡ αἰωνιότητα βαδίζεται μόνο μέσα ἀπὸ τὸν στενὸ δρόμο. Καὶ αὐτὸς ὁ στενὸς δρόμος ἀφορᾷ στὴν ἀγάπη. Σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητὴ ἢ πρὸς τὸν Θεὸ ἀγάπη ἀφορᾷ στὴν ἀγαθὴ διάθεση τῆς ψυχῆς. Ὅποιος τὴν κατέχει δὲν προτιμᾷ κανένα ἀπὸ τὰ δημιουργήματα, περισσότερο ἀπὸ τὸν δημιουργὸ Θεό. Εἶναι δὲ ἀδύνατο νὰ τὴν ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν βρίσκεται προσκολλημένος στὰ ἐπίγεια πράγματα. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ λοιπὸν τὸν Θεό, τηρεῖ τὶς ἐντολές Του· ἀγαπᾷ τοὺς συναθρώπους του καὶ ζεῖ συνειδητὰ μετανοῶντας, ἀγωνιζόμενος καὶ προσευχόμενος. Ἔτσι, ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν Θεὸ ἔχει συνάρτηση μὲ τὸν πλησίον. Δὲν μπορεῖ νὰ μισεῖ τὸν συνάνθρωπό του, τὸν ὁποῖο ἔχει δίπλα του, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ ποὺ δὲν βλέπει.

Ὁ Θεὸς ἀγαπᾶται διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν Του μὲ ἔμπρακτη ἐφαρμογὴ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀληθινὴ, ὅταν εἶναι θυσιαστικὴ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου καὶ ὄχι συναισθηματικὴ ὑπὲρ τῶν οἰκείων μας. Μᾶς λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὅτι ἡ ἀγάπη ποὺ εἶναι ἰδιοτελὴς μοιάζει μὲ τὸν χεῖμαρρο, ποὺ τρέχει μόνο ὅταν βρέχει, ἐνῶ ξηραίνεται ὅταν σταματᾷ ἢ βροχή. Ὅμως ἡ ἀγάπη ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι σὰν τὴν πηγὴ ποὺ ἀναβλύζει καὶ ποὺ ποτὲ δὲν παύει ἢ ροὴ της, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης.

Εἶναι μακάριος, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού ἐπιμένει στήν κοινωνία μέ τοὺς συνανθρώπους του, διότι μένει «ἐν τῷ Θεῷ». Αὐτὸς πάντα μέπροθυμία ἀποδέχεται τὴν πρόσκληση στὸ δεῖπνο μέ τὴ συμμετοχὴ του στὸ βασιλικὸ γάμο.

Ἀντίθετα ὁ ἐγωκεντρισμὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴν κοινωνία μέ τὸν Θεὸ καίγι' αὐτὸ ἀπορρίπτει τὴν προσφερόμενη ἀγάπη μέ τὴν ἄρνηση συμμετοχῆς στήν κοινὴ χαρὰ τῆς γαμήλιας τελετῆς. Ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι δεμένος μέ τὴν ἁμαρτία ἀφήνει τὸν ἑαυτό του ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Φοβᾶται νὰ βρεθεῖ στὸν χῶρο τῆς προσφερόμενης ἀγάπης καὶ αὐτοκαταδικάζεται σὲ ἀπομόνωση καὶ μοναξιά.

Οἱ συνεχεῖς προσκλήσεις τοῦ Κυρίου, ὡς βασιλιά, ἀποκαλύπτουν τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἄφατη μακροθυμία τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Δεῖπνο εἶναι τελικὰ ὁ λειτουργικὸς χῶρος καὶ χρόνος τῆς Ἐκκλησίας μέ τὸ μυστήριό τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας, στὸ ὁποῖο καλεῖται γιὰ συμμετοχὴ κάθε ἄνθρωπος.

Ὅπως ἀκριβῶς στήν σημερινὴ παραβολὴ ἡ ἄρνηση συμμετοχῆς κάποιων δὲν σήμαινε καὶ τὴν ἀναστολὴ τοῦ δείπνου, ἔτσι καὶ καθημερινὰ στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν μποροῦν οἱ ἀρνητὲς νὰ ἀκυρώσουν τὴ σωτήρια ἐμπειρία πού προσφέρει ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης σὲ ὅσους τὴν ἀποδέχονται.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ καθένας μας ἐκδηλώνοντας τὴ βαθύτερη διάθεση καὶ ἀνάγκη του μπορεῖ νὰ συμπεριληφθεῖ στοὺς «κλητοὺς» καὶ στοὺς «ἐκλεκτοὺς» τοῦ βασιλικοῦ γάμου. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ὅλα ἐκεῖ εἶναι προσφορὰ καὶ δωρεὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἀρκεῖ νὰ παραθέσουμε τὸν ἑαυτό μας μέ πόθο καὶ διάθεση ζωῆς, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, Ἀμήν.

[dkpdf-button]